

Lý Huệ

Hòn đá chèn

Dịch giả: Phạm Tú Châu

Nhìn chăm chăm, nhìn chăm chăm, chiếc khăn tay hoa màu đỏ buộc chặt đằng sau ót bỗng tung lên như lưỡi lửa liếm vào tim, rồi quăn chặt đến nỗi anh phải hít một hơi gió lạnh, trong óc như có cái thanh la bằng đồng thật to và có người đang đánh.

"Phèng, phèng", tiếng thanh la khiến mắt nổ đom đóm, bông hoa đỏ đại đoá liền tan nhoà thành sương mù màu đỏ lan khắp trời.

"Tổ tông cả vạn đời mày này!"

Bỏ thức nước gì đó từ đám mây mù đỏ kia ứa ra, chảy vào khoé mắt, mặn. Dây thừng hãm xe quăn trên cổ tay bỗng giật mạnh một cái, người chao đảo rồi "bộp" một tiếng, anh ngã lộn xuống đường núi rấn chắc như chiếc đũa đựng đầy, trên thân hình mặc lộn trái chiếc áo da dê, lông dê đen bắn thiu rung lên bần bật, trông chẳng khác gì một con dê chết bị lôi đi. Trên cỗ xe lớn, người phụ nữ ngồi trên đỉnh đồng vôi kinh hoàng thất sắc kêu lớn:

- Bỏ nó ời, bỏ nó ời!

Những hòn đá lớn nhỏ cửa dưới thân người như dao cắt, rìu chặt. "Đù mẹ nó, lôi cho chết đi, lôi cho chết đi cho nhẹ xác!". Ý nghĩ này vừa loé ra, cơ bắp toàn thân đã căng cứng, đùi cong lên, người theo đó cũng rướn lên. Nhưng anh trượt theo xe nhanh quá, cố cưỡng lại cũng không được, nên người anh

lại bị kéo thành một đường thẳng. Chiếc áo da dê đen bám đầy đất cát, lăn qua lăn lại thành một đồng, trông phát khiếp, hai chiếc giày mũi vuông cái trước, cái sau lăn ra vệ đường.

Trong lúc hoảng loạn, tay lái xe đang vung roi ở đằng trước gò chặt tay hãm, kéo mạnh dây thùng. Một hồi la hét cuồng loạn qua đi, chật vật lằm rồi cũng hãm được chiếc xe lớn dừng lại ở giữa dốc. Lũ la kéo xe miệng sùi bọt trắng, chân sau cong oằn dưới bụng, chúng dùng sức của cả thân mình, chống chọi cho chiếc xe chở nặng khỏi lao xuống. Tay lái xe giận dữ kéo căng dây hãm, ngoảnh lại chửi mắng người phụ xe giữ tay hãm phía sau:

- Chết mẹ mày đi! Đồ chó đẻ, dám chắc mày chưa bao giờ giữ dây hãm xe hả? Đường đất này mà xảy tay đâu phải trò chơi? Ngồi trên xe này chẳng phải là vợ con mày hay sao? Cả nhà mày, đúng là gặp ma rồi!

Đồng lông dê đen trên đất cựa quậy rồi đứng lên, đi trở lại nhặt giày xỏ vào chân, không ho he lời nào trở về chỗ, nắm chặt dây hãm. Tay lái xe quát:

- Kéo cho chặt vào!

Hắn vừa thả tay hãm cho thùng nói ra vừa quát dữ ngọn roi trước mắt con la, nhẹ nhàng bảo:

- Đi thôi, la đồ của ta!

Chiếc xe lớn lắc lư, bánh xe caosu nghiêng vào một cạnh đá sắc nhọn nhô ra bên đường, văng phụt một tiếng trầm đục, tiếp đó một làn khói trắng sặc sụa phụt ra từ trên xe vừa nảy thình xuống đường. Nghe tiếng xe này, tay lái xe xót ruột nói với cái xe:

- Trời ơi, bánh xe cao su của ta!

Chiếc khăn tay hoa buộc chặt sau ót lại rung lên, trước mắt chỉ có những khối đỏ nhảy múa và con đường núi trắng loá.

Theo con đường núi ngoằn nghèo uốn lượn, vách đá dựng đứng, khiến ai nhìn thấy cũng hoa mắt đang vòng vèo tiến theo, lúc ở bên trái, lúc ở bên

phải. Dưới vách đá dựng đứng là con sông đang xô sóng bạc đầu, song tiếng sóng vang đến lại nghe xa xa dường như cách bức cái gì đó. Tay lái xe lòng dạ tham lam, xe chất quá đầy, đã dựng ván xung quanh lại còn chất thành ngọn, trên ngọn ấy phủ một tấm chăn rách, trên tấm chăn là một thiếu phụ mặc áo hoa lác lư như hư như thực. Thiếu phụ ôm trong lòng đứa bé đang ngậm vú, hễ xe lác lư là dưới dưới vạt áo căng cứng lại để lộ một mảng bụng trắng ngần. Nhưng đêm qua, làn da bụng đó đã bị người ta sờ nắn...

"Tổ tông cả vạn đời nhà mày! Toàn là giả dối, toàn là giả dối... Cả vạn đời tổ tông nhà mày!".

Cái thanh la bằng đồng to tướng trong óc lại gõ vang: "Phèng!", sương mù lại dâng lên ngập mắt. Trong tay chẳng có súng, nếu có súng thì cái ót hoa đỏ buộc căng kia đã nát từ lâu rồi.

"Giả dối! Tổ tông cả vạn đời mày!".

Người thiếu phụ kinh hoàng sợ hãi lác lư trên chóp xe nhìn thấy sát khí hầm hầm trên mặt chồng, có cảm thấy ngày tận thế đã đến rồi. Từng đợt hơi lạnh từ trong lòng dâng lên, tay chân chẳng biết làm gì, cô chỉ còn cách ôm con - thằng bé được đổi bằng ngày tận thế - mỗi lúc một chặt. Nếu sớm biết chồng hôm nay như thế, đêm qua cô thà liều chết chứ không cam chịu. Đàn ông đều là súc vật!

Anh cảm thấy người mình đang run rẩy, dường như là lạnh. Sương mù trước mắt lắng xuống thì cái ót buộc khăn tay hoa chật căng kia lại hiện ra. Đêm qua, trong căn phòng nhỏ của trạm xe Đông Quan trong thành, tên chó đẻ ấy đã chụp chiếc khăn tay hoa lên đầu...

Rượu uống rồi, mặt hai người đàn ông đều đỏ tía như miếng gan lợn. Anh không chống nổi sức rượu, hơi say. Vợ anh vẫn còn đứng bên cạnh khuyên mời ân nhân:

- Anh Hai uống nữa đi! Lần này may có anh nộp đủ cho tám chục, nếu

không, thằng con em bị giữ lại bệnh viện. Chúng em phải hậu tạ anh mới được!

- Lấy gì hậu tạ đây!

Người đỡ lấy bát rượu cười hề hề, thuận tay lật chiếc khăn tay hoa buộc trên đầu xuống một cái. Bộ ngực mềm mại nở nang của thiếu phụ chạm phải bàn tay nóng hôi hổi.

Thằng bé ốm, phải nằm lại bệnh viện, vợ anh cũng phải ở cùng con. Nửa tháng trôi qua, không có tiền trả bệnh viện, người ta giữ thằng bé không cho về. Anh tức quá nhảy lên gào thét ở cổng bệnh viện, may mà có tám chục tệ tiền cứu mạng ấy. Tay lái xe ngang nhiên sai bảo hơn hẵn mọi ngày:

- Đi đi, trộn thức ăn bỏ thêm cho la, ra giếng múc ít nước chuẩn bị cho chúng uống, sau đó ra phố mua cho tôi bao thuốc lá.

Anh đi mà đầu còn váng vất, chỉ đành thông thả làm xong từng việc một. Khi anh mua được thuốc lá trở về, thì cửa phòng cài trái. Cái thanh la bằng đồng to tướng trong óc bắt đầu đánh lên từ lúc đó. Anh bị sự việc đột ngột này làm cho hoảng sợ đến ngất người. Định phá cửa, nhưng lại sợ mất thể diện, bấy giờ mới sực nhớ ra vẽ mặt hỉ hả khi người ta sai anh đi khỏi. Khi người ta cho anh vay tiền, vẫn cái vẽ mặt hỉ hả đó.

Quanh năm làm phụ xe cho người ta, cả ngày đều bị người ta nắm trong lòng bàn tay, trước mắt còn nợ tám chục đồng bạc ân tình. Chân cẳng nhũn ra, anh dựa vào tường rồi ngồi thụp xuống. Tiếng động trong phòng cách một lần giấy dán cửa truyền ra, mọi chi tiết của tiếng động đó có thể tưởng tượng mà thấy hết. Thanh la bằng đồng to tướng trong óc đánh liên hồi, "phèng, phèng, phèng...".

Không biết qua đi bao lâu.

Khi tên lái xe mở cửa bước ra, hắn đang chụp chiếc khăn tay hoa đỏ buộc lên đầu. Thấy anh, hắn ngạc nhiên rồi cười, quăng lại một câu:

- Tớ tìm chỗ khác ngủ đây! Đêm nay đằng ấy trông coi la, còn tiền, trả hay không tùy đằng ấy!

Nói xong, đi thẳng...

Rượu đang bốc lên, đầu càng váng vất. Anh nhào vào buồng, lột trần vợ ra, đánh cho một trận như tử, sau đó lại vô lấy như sói đói.

Anh hối hận đã vay của hán tám chục tệ nhưng hối thì đã muộn.

Dưới ánh nắng, con đường này vừa dốc lại vừa dài, trắng xoá đến loá mắt.

Anh cảm thấy càng ngày càng không chế không nổi bản thân, chỉ muốn giết người, muốn thấy máu. Không có súng thì đã có đá.

"Tổ tông cả vạn đời mày! Hảo hán đã làm thì hảo hán chịu nhận! Không giết thẳng con hoang này thì ta không còn là ta nữa!".

Đường hoá ra quá ngắn, chớp mắt sáu mươi dặm chỉ còn lại một nửa. Anh không có súng, không có đá, không có cơ hội và dường như cũng còn thiếu chút dũng khí. Cái đầu to dùng buộc trong chiếc khăn tay hoa, cái cằm như dao đeo mà không cần quay người lại cũng thấy, lại còn thân hình vạm vỡ rắn chắc bọc trong chiếc áo lông cừu cộc tay, lại còn cái roi buộc lụa đỏ đang oai phong lẫm liệt vụt qua vụt lại trên đầu vai. Tự tin, oai nghiêm, cao ngạo, người ta bao giờ cũng thống soái cỗ xe này, thống soái cả bốn con la, hễ ruổi xe là còn thống soái cả anh là người giữ tay hãm phía sau nữa.

Nhưng tiếng động mà nửa đêm hôm qua khi ngồi xổm dưới chân tường nghe thấy lại vang lên, thanh la đồng to tướng lại đánh lên trong óc, trong sương mù màu đỏ lại có nước ứa ra, rất nóng và rất mặn.

"Tổ tông cả vạn đời nhà mày!".

Con đường trắng loá vươn lên lưng chừng trời, bánh xe caosu đè lên con dốc hiểm trở nhất trong sáu chục dặm đường núi - dốc Con Beo - như một tay chơi nham hiểm giữa lưng chừng trời mà cười nhạt. Lũ la cúi đầu gò lưng bám chắc móng, đá vụn bị móng sắt của la đạp phải bắn tứ tung. Tay lái xe

nắm chặt dây hãm, tay kia vung ngọn roi cho nổ giòn như pháo, đầu roi rít lên, ngày một tàn nhẫn áp sát lũ tai dài đang chuyển động. Những lời tục tằn ngày thường dồn nén trong lòng lúc này tuôn trào ra:

- Đồ la chết giẫm, chuyến này chớ có dám cho xe của ông mày tụt dốc đấy! Con la xám kia, lúc này mà mày còn trượt chân à? Mày đồ con hoang nhà mày! Con la xanh kia, tiến lên, lên! Lên đi! Cẩn thận chót hãm đằng sau! Đồ chó đẻ, chớ có lại gặp ma đấy nhé!

Thiếu phụ vốn lắc lư như hư như thực trên chóp xe nhìn trộm một cái xuống dưới vách đá dựng đứng sâu thăm thẳm, gân thịt khắp người lập tức căng cứng, một tay vớ vội sợi chèo to tướng ở bên người rồi nắm chặt lấy. Tiếng nước réo dưới dòng sông từ xa vọng đến như gọi hồn.

Xe và la, thân xác và con tim đều treo trên mấy sợi dây chèo hãm xe răng rắc như muốn đứt và men theo mép vách đá thẳng đứng mà lên cao.

- Bớ nó ơi!

Thiếu phụ gọi một tiếng như rên lên. Không có tiếng đáp. Tiếng gọi mảnh như tờ bay đến cạnh môi thì đứt phụt.

Trên trời xanh màu ngói lam, một con chim ưng đang bay. Con mắt sắc bén của nó nhìn thấy ngay đám người và vật đang vật lộn trên mép vực chằng khác nào lũ kiến mang nặng. Đột nhiên trong sự vật lộn đó nảy sinh một trận co giật vì sợ hãi, tiếp đó là sự dừng lại tuyệt vọng rồi tiếp theo là tiếng thét xé ruột xé gan:

- Tụt dốc rồi, hãm xe lại, hãm xe lại!

Người giữ tay hãm bật người lên theo bản năng rồi nhảy tới cạnh xe, nghiêng chặt răng liềm chết kéo dây chèo hãm xe về phía mình. Lập tức thanh hãm và trục xe ma sát kịch liệt với nhau, nhựa thông hàng ngày vẫn trôi vào trục trong cú chạm đẫm tai xì xì bốc khói xanh. Nhưng cái núi vôi mà tay lái xe tham lam chồm lên xe quá nặng, còn đường núi thì quá dốc. Nó phải kéo bốn

con la, bốn mạng người và trong độ nghiêng ấy đang sắp lặn xuống vực.

Trong nỗi tuyệt vọng, tay lái xe lại gào lên:

- Chèn xe, mau lấy đá chèn bánh xe, mau lên!

Động tác đã tập luyện hàng ngày nên không cần nghĩ ngợi, người giữ hãm chỉ trong nháy mắt đã quán chặt được chảo hãm vào cái móc sắt rồi phi thân nhảy xuống ven đường, ôm một hòn đá xanh to bằng cái gối nhấc lên. Trong giây phút ấy, anh trông thấy tay lái xe bị xô ngã, không hiểu sao cái áo của hắn lại móc vào cán tay hãm, thân thể đã bị bật rể ấy va bên này chúi bên kia trong tốc độ tụt dốc rất nhanh, không làm sao gượng dậy nổi. Xem ra hắn sắp lặn vào dưới móng sắt của lũ la, sắp cùng với "núi đá vôi" của hắn vùi xác dưới đáy sông. Người giữ hãm vụt nở một nụ cười lạnh lùng tàn nhẫn:

- Tổ tông cả vạn đời nhà mày, trời báo ứng đấy nhé! Lặn xuống đi, lặn cả xuống cho ta! Ta chịu thua rồi, chịu thua rồi!

- Bớ nó ời, mau chèn đá vào bánh xe đi!

Thiếu phụ đang gọi chồng cứu, nhưng chính mình lại không biết nhảy xuống đường.

"Chết mẹ mày đi! Giả dối cả!".

Thanh hãm và trục xe cọ sát nhau kịch liệt, phát ra tiếng ken két rất lớn và thô lương, bánh xe caosu bị đá vụn như răng thú cắn xé điên cuồng, cả thân xe đang rên rỉ rã rời như xương tan gân đứt. Đột nhiên, trên chóp xe vang lên tiếng đứa bé khóc thét... Người giữ hãm chồm tới bánh xe như bị điện giật. Àèm một tiếng, lưng chừng dốc bốc lên một làn mây trắng như ai đó thả khói mù ra. Tiếp đó, tất cả đều ngừng lại, tiếp đó một người trắng xoá lom còm đứng dậy trong đám mây trắng, máu đỏ thẩm nhỏ giọt từ thái dương; tiếp đó, người trắng xoá này chồm tới đầu xe, lôi kẻ thù từ dưới cang xe ra rồi găm lên:

- Tổ tông cả vạn đời nhà mày! Lẽ ra tao phải cho đồ con hoang là mày rơi

xuống dưới vực! Tao cho đồ con hoang là mày rơi xuống vực mới phải!
Một tảng đá bị bánh xe xô mạnh từ từ, từ từ rơi xuống vực sâu, nhưng còn
lắc lư trên mép vực như vẫn quyến luyến sâu nặng điều gì, sau đó mới rơi
tuột tự do xuống. Trong phút chốc, một ánh chớp màu xanh bổ thẳng xuống
theo sau.

Đến tối, sau khi đã dỡ xong hàng ở trạm xe, Khăn Tay Hoa ghé vào tai:

- Sau nửa đêm tới nhà tớ, tớ để cửa cho đằng ấy!

Anh ngo ngác không hiểu

Khăn Tay Hoa cười cười:

- Cậu đang bận lòng phải không? Anh em mình sống chết có nhau, việc gì
phải giận dữ vì đàn bà? Đêm nay coi như tớ đền bù cho cậu!

Anh đã hiểu ra, tim hồi hộp đập từng trận.

Khi đêm khuya người vắng, anh đến đấy. Quả nhiên, Khăn Tay Hoa để cửa
cho anh. Việc xong, khi anh thoả mãn bước ra khỏi cửa, Khăn Tay Hoa đang
ngồi xõm dưới chân tường, chẳng khác gì anh đêm qua. Bất giác, anh sững
người, rồi cười, sau đó quăng lại một câu khô khốc:

- Tiền tôi sẽ trả lại!

Về đến nhà mình, khi ra mở cửa, vợ anh chỉ khoác cái áo vải. Không hiểu
sao lòng anh bỗng trào lên niềm hưng phấn. Anh ôm choàng lấy vợ đưa lên
giường. Thiếu phụ dịu dàng vâng chịu không nói lời nào, rõ ràng cô đã cảm
thấy luồng sát khí không còn trên người anh nữa. Anh đã trở lại đúng như
người chồng trước đây của cô.

Trong màn đêm, trên giường có hai cái bóng trắng trắng đang lay động.

Trăng đã lặn, trên trời có vô số vì sao.

Phạm Tú Châu dịch

Nguồn: Theo Lao Động
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 19 tháng 7 năm 2007